

Inhoudsopgave

Introductie	9
De twaalf werken van Herakles	17
De mythologische context	17
Werk 1: Het doden van de Nemeïsche leeuw	24
Werk 2: Het doden/uitschakelen van de Hydra van Lerna	25
Werk 3: Het beëindigen van de voortgang van de Kerynitische hinde	28
De geschiedenis met de Centaurs	29
De eerste drie werken: de opmaat naar de spirituele Dood	34
Werk 4: Het binden van de Erymantische ever	37
Werk 5: Het doden en verdrijven van de Stymphalische vogels.....	40
Werk 6: Het reinigen van de stallen van koning Augeias	44
Werk 7: Het vangen van “de Stier van Minos”	47
Werk 8: Het vangen, ongevaarlijk maken en verwijderen van de merries van Diomedes	51
Werk 9: Het verkrijgen van de gordel van Hippolyte.....	58
Werk 10: Het bemachtigen van de runderen van Gerijones.....	65
Eurystheus	72
Werk 11: Het drie gouden appels gaan halen uit de tuin van de Hesperiden.....	75
Werk 12: Het uit de onderwereld weghalen en er weer naar terugbrengen van Cerberus.....	78
De Centaurs, Prometheus, Herakles, Pallas en Athene, Kore, en Sedna	81
De Centaurs	81
De ultieme missie van Cheiron	85
Prometheus en het ware bevrijdende mens-zijn	91
Herakles in het vervolg op de 12 werken	96
Pallas en Athene	103
Het verhaal rond Kore	118
Sedna	129

Pallas en Athene

De in de planetoïden hoofdgordel na Ceres als tweede ontdekte planetoïde is de naam Pallas toegekend. Dit in relatie tot Pallas Athene, een van de namen waaronder de godin Athene bekend staat. Dat Athene uit het hoofd van Zeus geboren werd wil zeggen dat zij beschouwd dient te worden als een (Joviaans) Jupiteriaans concept te symboliseren. Het is precies in deze zin dat zij 'beschermgodin' van de stadstaat Athene is. De samenleving hiervan destijds beschouwde zichzelf namelijk als behoorlijk ideaal en superieur, dit als in

overeenstemming met de veelzijdige en rijke kwaliteiten van de godin Athene. Hun samenlevingsconcept en stadsopbouw waren al evenzeer als de godin dat was ontsproten aan het hoofd van Zeus/Jupiter, de centraal staande bewustzijnskwaliteit van de mens als het vermogen tot zaken als het ontwikkelen van samenhangend inzicht, visie en toekomstperspectief. In de beide betekenissen van Athene gaat het om slimme, schrandere, eventueel berekenend sluwe, deskundig bekwame, praktisch effectieve, realistisch logische wijsheid, met inbegrip van moed, en indien noodzakelijk ook strijdvaardigheid. Alles erop gericht zich een veilig en welvarend Atheens thuis te garanderen, als stad en samenleving en daarbinnen m.b.t. het persoonlijke levensterrein. Het leven dus zo bekeken mogelijk inrichten, leefbaar maken, controleren en zo nodig verdedigen, binnen het voorwaardelijk bepalende van de werkelijkheid zoals deze is. Zo een thuis in veiligheid en welzijn na te streven is datgene waar Athene symbool voor staat. De werkelijkheidsvoorwaardelijkheid is in zijn algemeenheid hierbij als vaststaand en onontkoombaar geïntegreerd in het hele denken en handelen, dat als zodanig dus volledig bepaald is door het Joviaans-Saturnaal werkelijkheidscomplex.

T.a.v. dit laatste is het van belang te bekijken wat er aan het uit het hoofd van Zeus geboren worden van Athene voorafgaat. Athene is dochter van Zeus, de Jupiterkwaliteit van het menselijke bewustzijn, m.n. bij de toekomstige Atheners, en zijn 'eerste vrouw' Metis.

Deze Metis is de personificatie van wijsheid en schranderheid, slimheid en kundigheid. Bij het met regelmaat 'bedrijven van de liefde met haar', als de bewustzijns- en kennisontwikkeling vertolkend die de Atheners doormaakten, begon Zeus bang te worden voor de gevolgen. Hij hoopte zich nog op tijd uit de omarmingen teruggetrokken te hebben, en om zichzelf te behoeden slikte hij de door hem miraculeus in een vlieg veranderde Metis in. Een vlieg staat hier symbool voor spirituele vervuiling, hoogmoed of ontaarding. De 'conceptie' van Athene was echter al geschied; de stad en samenleving Athene was reeds in beginsel bedacht en in aanzet op gang gebracht. Het was dan ook zo dat Athene reeds onvermijdelijk in het binnenste van Zeus rijpte, en tenslotte onstuitbaar uit zijn hoofd geboren werd. Athene, als samenleving, was dus een feitelijke werkelijkheid geworden, niet meer tegen te houden geweest. Met het 'inslikken' van Metis was evenwel erger voorkomen. Namelijk de geboorte van 'een zoon die de heerschappij van Zeus (~Jupiter) over zou nemen'. De Grieken van Athene hadden zich ervoor behoed groter en machtiger te worden dan hun oppergod Zeus. Zij waren teruggeschrokken voor het als in hybris niet meer nodig gaan menen te hebben van hun god Zeus. Zeus/Jupiter was de transcendente heerser over deze werkelijkheid en moest dit blijven. Zij durfden het niet aan een verdergaand versmeltende liefde met Metis, de wijsheid en schranderheid, te bedrijven en daarbij de mens te worden die als 'zoon van die liefde' de goddelijke heerschappij van Zeus

over de wereld ter discussie zou gaan stellen. En zou kunnen gaan denken als mens zich aan die 'heerschappij' maar te moeten gaan onttrekken.

Met de naam "Athene" voor deze planetoïde zou het dan met al het voorgaande wel zo'n beetje klaar zijn. Maar deze planetoïde heet niet alleen geen Athene, doch tevens geen Pallas Athene, alhoewel daar wel naar vernoemd. Waarom toch hebben de naamgevers zich dan "Pallas" in laten fluisteren? Om hier zicht op te krijgen dienen we eerst het vervolg van het verhaal te beschouwen. Waarbij als gezegd de conceptie en de verschijning van Athene reeds als bedreigend voor oppergod Zeus werden gezien. Zolang het dan maar zou blijven bij haar betekenis als een logisch effectief en democratisch georganiseerde nieuwe wijze van een zijnsgeborgheid en veilig thuis biedende samenleving dan zou er niets aan de hand zijn. Het punt echter was dat precies die ontstane kwalitatieve toestand transcendent georiënteerde doorontwikkeling van het bewustzijn mogelijk maakte, en die dan ook opriep. Welke kant het dit aangaande opging blijkt uit het vervolg van het mythologische verhaal.

Zeus gaat er namelijk toe over Athene toe te vertrouwen aan een 'pleegvader', die haar naast zijn eigen dochter zal gaan opvoeden. Deze dochter heet Pallas. Het gaat met die pleegvader, dus geen pleegmoeder, om een deel van Zeus, oftewel om een facet van het

Jupiterbewustzijn van de Atheners. Het betreft als zodanig een bepaalde bewustmakings-aanzet wat betreft het Atheense gedachtegoed aangaande de benadering van het leven en de bestaanswerkelijkheid. Die 'vader van Pallas' dan is Triton, een god, boodschapper van de zee. Hij is een zoon van Poseidon (~Neptunus) en Amphitrite (~Salacia), respectievelijk de god en de godin van de zee. Triton is de bode/heraut voor zijn vader, en wordt meestal voorgesteld als een zeemeerman.

Wat we hier gesymboliseerd zien is dat in hun groeiende inzicht bij de Atheners door de daarbij toenemende vragen omtrent de aard van het leven er bij Zeus, hun Jupiterdrijfveer, iets 'opgeroepen' wordt (Triton als een heraut) in de zin van een Neptuniaanse drang naar iets van een transcendente kosmische geborgenheid, in een andersoortige waarheidsbenadering van de werkelijkheid. De Atheners raken er m.a.w. 'bij Zeus' toe geneigd in hun pas verworven samenlevingsgeborgenheid (~het Jupiteriaanse meisje Athene) zich open te stellen voor een andersoortige nieuwe geborgenheidsbenadering (het Neptuniaans ingestelde meisje Pallas). Onder 'de hoede van' Zeus/Jupiter in die Triton-gesteldheid kan gekeken worden hoe dat zich tot elkaar verhoudt. De beide 'meisjes' dan kunnen het goed met elkaar vinden en worden hechte vriendinnen. Daarbij kruisen zij regelmatig stevig de degens, op min of meer speelse, vriendschappelijke wijze; ze bestoken elkaar aftastend met hun belevings- en benaderingswijze vanuit hun specifieke achtergrond en optiek.

Maar...op een bepaald moment komt het zover dat de Joviaans Jupiteriaanse controle en beheers zekerheid zich ondermijnd gaan voelen. Als de meisjes dan met zwaard (de argumentatie) en schild (de verdediging) elkaar weer eens bestrijden wordt Zeus bang dat zijn dochter, de uit zijn hoofd geboren Athene, ernstig 'verwond' zal raken. Ter bescherming van haar houdt hij als verdediging Pallas plotseling dan een soort extra schild voor. Pallas schrikt hiervan, waardoor zij vergeet uit te wijken voor de 'zwaardslag' van Athene, die 'onbedoeld' haar 'dodelijk daarmee verwondt'. De Atheners hebben m.a.w. in hun Joviaanse hoedanigheid voor zichzelf aan de noodrem getrokken. Het werd hen te ongrijpbaar en bedreigend, met name voor de juist zo succesvol verworven wereldse veiligheids-situatie, gesymboliseerd door Athene. Het plotselinge door angst ingegeven ingrijpen betekent als onbedoelde maar erbij inbegrepen consequentie direct ook 'einde verhaal'. Pallas is 'dood'. Het is dan nog wel Athene die, 'uit rouw en als eerbetoon', de naam van haar vriendin aan die van haar 'toevoegde'. Zo blijft Pallas voortleven, maar dan ingelijfd bij de Joviaans georiënteerde Jupiterdrijfveer, als 'Pallas Athene' dus.

Bij de planetoïde, waar we het nog steeds over hebben, gaat het echter juist om die Pallas, om datgene wat zij symboliseert, dat binnen de gesteldheid van het Joviaans-Saturnaal complex uitgeschakeld is geworden, omdat in de context daarvan geen plaats ervoor is en het gewerd dient te worden. Het is zeer opmerkelijk en betekenisvol dat de eerste

grote planetoïde die na Ceres ontdekt wordt, dat dus in de hoofdgordel, juist deze naam toegedacht krijgt. Het laat symbolisch zien hoezeer het voor het Joviaans-Saturnaal complex van belang is, direct als aansluitend op het centraal staande Ceresprincipe hiervan, om waarachtige Neptuniaanse bewustzijnsbeïnvloeding af te weren en buiten te sluiten, m.n. als die Neptuniaanse bewustzijnsbeïnvloeding niet onrealistisch illusionair blijft doch kritisch analytische bewustmaking betreft. Want dan wordt het ronduit gevaarlijk, als ondermijnd, voor het werkelijkheidscomplex. T.a.v. dat Ceresprincipe en die als eerste planetoïde in ons Zonnestelsel ontdekte Ceres, later dwergplaneet, nu kort het volgende.

De dwergplanetaire thematiek die in de hoofdgordel als daarin centraal staand verwacht mag worden is zonder enige twijfel die van Demeter, met zijn oorspronkelijke werkelijkheidsvoorwaardelijke zijnsgeborgenhedenkarakter, zoals deze in de werkelijkheidscontext van het Joviaans-Saturnaal complex als hierdoor opgedrongen fundamenteel van kracht is. Als bestaansgeborgenhedenvoorwaardelijkheid die voor het effectieve functioneren van het Joviaans-Saturnaal werkelijkheidscomplex onontbeerlijk is. De planetoïden hoofdgordel kunnen we symbolisch zien als zodanige uitwerking van dat complex op de drijfveren vertolkt door de terrestrische (aardse) planeten. Waarbij dus het Demeterprincipe de centrale rol speelt. Als een zijnsgeborgenheden dynamiek inhoudend die de Persephonedrijfveren bestaansgeborgenhedenvoorwaardelijk volledig wil beheersen en 'onder haar hoede'

wenst te houden. Overdrachtelijk gezegd wenst 'moeder' Demeter aldus de volledige beschikking over en aansturing van 'dochter' Persephone.

Dit houdt in dat het door de Persephonedrijfveer ter beschikking doen geraken van nieuwe zijns(ontwikkelings)mogelijkheden bepaald is door de Joviaanse werkelijkheidsvoorwaardelijke zijnsgeborgenheidsgesteldheid als vertolkt door Demeter. I.o.m. hiermee is Persephone 'dochter' van Demeter en (de Joviaanse) Zeus, in Grieks mythologische naamgevingen. Met hun Romeinse equivalenten wordt het Proserpina als dochter van Ceres en (de Joviaanse) Jupiter. En hiermee zien we direct ook de naam van de (tot nu toe) enige dwergplaneet in deze hoofdgordel verschijnen, en wel Ceres, betrekking hebbend op het hierboven verwoorde Demeterprincipe. Het betreft veelzeggend als genoemd de allereerste ontdekte planetoïde.

Door bepaalde astrologen is Ceres inderdaad benoemd als 'heerser' van Stier, het Persephone gerelateerde teken dat het expliciet in hoopvolle verwachting ingesteld zijn m.b.t. de werkzaamheid van de Persephonedrijfveer inhoudt. In het hoofdstuk 'Ceres en de planetoïden hoofdgordel' zal hier uitgebreid nader op ingegaan worden.

Want ja, dan dat 'schild', die afweer waar Zeus plotseling mee op de proppen komt, dat is niet gewoon een schild, maar het is de 'Aegis', een geitenleren 'schild' van Zeus, dat in

overdrachtelijke zin als een 'mantel' zijn metgezellin Hera 'toebehoort'. Het gegeven van een geitevel is gelegen in het 'feit' dat de baby Zeus als in verborgenheid voor Kronos in leven werd gehouden doordat hij gezoogd werd door de hem in bescherming genomen hebbende geit Amalthea. Een gang van zaken perfect passend m.b.t. datgene waar Hera voor staat en zo haar in relatie met Zeus de Aegis doet toekomen, als 'mantel'. We zien bij dat verhaal van Kronos, die zijn nakomelingen wil verslinden, hetgeen bij Zeus geblokkeerd gaat raken, dat het Heraprincipe van de mens het is die er, precies als het nodig te hebben, voor zorgt dat de in aanzet tot leven geroepen Jupiterkwaliteit van het bewustzijn door de tijden heen (Kronos) tot wasdom zal gaan kunnen blijven komen, in de door haar vertolkte optiek.

Op afbeeldingen van haar draagt Hera dan ook soms de Aegis over de schouder. Dit geldt overigens ook voor Athene, die dan de Aegis van vader Zeus heeft gekregen, wat inhoudt dat de stadstaat Athene zich onder de hoede van (het) Hera (principe) beschouwde en stelde.

De strijdende meisjes, en dan m.n. Pallas, wordt m.a.w. door Zeus 'Hera voorgehouden'. Als met Hera, zijn trouwe, voor hem van levensbelang zijnde, standvastige partner, wordt door de Joviaanse Zeus/Jupiter het dreigende 'onheil' bezworen. Want bij een in het Ceres/Demeter principe gefundeerde kwaliteit van het Heraprincipe is voor de Pallasoptiek geen plaats.

We gaan nu nog weer even terug naar het 'in Herakles van zijn kwellingen bevrijd worden van Prometheus door Cheiron in Herakles te laten sterven', waarmee door Herakles van verdere transformerende bewustzijnsverruiming wordt afgezien, waarbij ook de adelaar die de kwellingen van Prometheus veroorzaakte door Herakles gedood wordt. Die adelaar staat zoals eerder genoemd symbool voor de zijnstransformerende gesteldheid van het Schorpioenprincipe in de context van de Joviaans-Saturnale werkelijkheidsevolutionaire zijnsvernieuwingsvoortgang. Het is in deze aard dat door Herakles het zijnstransformatieproces is gerealiseerd, waarmee deze adelaar van de Joviaanse Zeus uitgeschakeld kan worden. Waarbij Herakles zoals bekend overtuigd toegewijd is aan Athene, aan de godin en aan de stadstaat als samenlevingsverband. De gedode adelaar is er als zodanig één van Zeus in de context van het Joviaans-Saturnaal werkelijkheidscomplex, dat ook van de olympische goden, onder aanvoering van deze Zeus/Jupiter, als ook het zijns- en samenlevingskader van Athene.

Het betreft aldus de zijnstransformatiethematiek als essentieel voor de evolutionaire ontwikkeling van de werkelijkheid en het leven, i.c. de mens. En dat toegespitst op het evolutionair dan tot ontwikkeling komen van de 'moderne mens', als zich voltrekend met de ontwikkeling van de Atheners, ofwel symbolisch met het door Prometheus 'scheppen' van 'de mens'. Dit in directe samenhang dus met Athene, waaraan Prometheus als bevrijd bij Herakles immers nu toegewijd is, met de ring van de Joviaanse Zeus om zijn vinger.

We zien dit prachtig tot uitdrukking gebracht met het marmer-reliëf op de volgende pagina, met als titel 'Prometheus en Minerva scheppen de mensen'(1807/1808, door Bertel Thorvaldsen, naar een Romeins origineel). Waarbij de Romeinse godin Minerva als equivalent geldt voor Pallas Athene. We zien een bevrijde, onsterfelijk geworden Prometheus als de mens scheppend/creërend t.b.v. de door Minerva/Pallas Athene bepaalde zijnstransformerende ontwikkeling, symbolisch door haar bekrachtigd met het plaatsen van een vlinder op het hoofd van de nieuwe mens. Die nieuwe mens gefocust op Athene, en Prometheus gefocust op het bekrachtigende ritueel. We zien hier mooi de Pallas Athene van het eerdere verhaal betreffende de planetoïde Pallas betrokken op het verhaal van Herakles en Prometheus. En wel als het samenvallen van beide, in de zin van het niet verdergaan met de Neptuniaanse transcendent georiënteerde zijnstransformerende doorontwikkeling van het mens-zijn.

Op de daarop volgende pagina is er een marmer-reliëf van een Romeinse sarcofaag, 3e eeuw, wellicht het origineel voor Bertel Thorvaldsen, van een onbekende, beduidend minder getalenteerde beeldhouwer, waarop hetzelfde thema tot uitdrukking is gebracht. Met Minerva/Pallas Athene (met helm en lans) ook hier met een vlinder in de hand, om die op het hoofd, als m.b.t. het bewustzijn, van de nieuwe mens te plaatsen.

Met dit reliëf, ca. 240, op een Romeinse sarcofaag, zien we m.b.t. weer datzelfde thema een inhoudelijke uitwerking. Geheel links staat Minerva/Pallas Athene (met helm), als realistisch functioneel effectief Prometheus doelbewust aansturend (haar rechterhand op de rechterschouder van de zittende Prometheus). Er bevinden zich op het reliëf een drietal speels zichzelf ontdekkende tweelingen, terwijl Prometheus bezig is met/toe is aan het afronden van de creatie van een vierde tweeling. Als verwijzend naar Tweelingen en als viertal hiervan, is met de tweelingen aangegeven dat het om een creëren van een mens gaat als hogerbewust zijnstransformerend ingesteld. Daarvoor is een beloftevolle zijnsvernieuwingsmogelijkheid nodig (de 3~in relatie met het reeds gerealiseerde drietal). Als ter beschikking te doen geraken door (de) Persephone (drijfveer) in de betreffende werkelijkheid. We zien als zodanig Persephone laag gesitueerd gezeten, met op haar schoot een mand met een brood daarin. Brood als symbool voor pure geestelijke spirituele voeding.

In directe samenhang met die 'Tweelingen' (en met die hand vanuit de uitgestrekte rechterarm van Minerva op de schouder van Prometheus) zien we direct m.b.t. de creërende Prometheus Hermes afgebeeld (met zijn speciale hoed en zijn reizigersmantel), als expliciete bekrachtiging van het (Atheens) hogerbewuste karakter van het geheel. Terwijl aan de andere kant van het reliëf Persephone een stuk van het brood, ofwel een beloftevolle zijnsvernieuwingsmogelijkheid, ter beschikking doet komen aan Neptunus (met zijn drietand), in directe samenhang met Uranus (~gesymboliseerd in de toegespitste Waterman gesteldheid daarvan). Samen hier als in de context van Minerva/Pallas Athene niet waerachtig transcendent georiënteerd, maar, als bij de Atheners, van kracht met de in Athene als ontkracht geïntegreerde Pallas-gesteldheid. Oftewel, anders geformuleerd, van kracht als gesteld in de transcendent werkelijkheidsbepaalde bestaansvoorwaardelijke zijns(ge-rechtigheids)geborgenheid. Wat dit aangaat bevindt zich tussen Hermes en Uranus een vrouwfiguur met in haar linkerhand (!) wat begrepen kan worden als een wereldbol met er omheen de kosmische dierenriem. Als zodanig Demeter/Ceres vertolkend.

Gegevens betreffende de afbeeldingen: Pag.13, Minerva en Prometheus door Bertel Thorvaldsen; Hearst Castle, San Simeon (Californië); publiek domein; foto Daderot, licentie CC0 1.0 (Universal Public Domain). Pag. 14, Minerva en Prometheus, schepping van de mens. Marmereen reliëf, Italië, 3e eeuw.; Nationaal archeologisch museum Napels; publiek domein; foto Jebulon, licentie ook CC0 1.0. Pag.15, Prometheus scheidt de mens, met Minerva naast hem, en verder o.m. enkele Olympische goden, Romeinse sarcofaag, ca. 240, Louvre museum; publiek domein; foto Jastrow, licentie ook weer CC0 1.0.

De twaalf werken van Herakles

Werk 1: Het doden van de Nemeïsche leeuw

Deze leeuw 'hield vreselijk huis in zijn dal', het dal van Nemea. Herakles bestookte hem eerst met pijlen, maar toen het dier onkwetsbaar daarvoor bleek te zijn dreef hij het met zijn knots in zijn hol, ving het toen het op hem afsprong in zijn armen op, en wurgde het tegen zijn borst. Het dal staat symbool voor het psychisch innerlijke en het onderbewuste. De oorspronkelijk als geforceerd oneigenlijk zijnsgeborgenheidsvoorwaardelijk van kracht geworden, en desastreus destructief uitpakkende zijnsdrangmanifestatie dient uitgeschakeld te worden. Eerst wordt getracht een veranderende wending eraan te geven d.m.v. ter zake ontstane inzichten (de Jupiter gerelateerde pijlen), maar dat werkt niet. De leeuw blijkt een 'ondoordringbare gouden huid' te hebben. Het goudkleurige, als dat van een goudkleurige zon, relateert de leeuw ,als symbool voor de zijnsdrangmanifestatie, in de benadrukte toegespitste zin van dat teken, aan de zijnsdrang. Van de astrologische drijfveren degene die numerologisch gerelateerd is aan de 1, tevens het getal van dit eerste werk. Deze leeuw nu blijkt een hol in een grot als verblijfplaats te hebben, en wel een grot met een tweetal toegangen. Met dit gegeven komt m.b.t. de zijnsdrangmanifestatie en de zijnsinvulling direct al de oorspronkelijk tot stand gekomen voorwaardelijk bepaalde zijnsgeborgenheidstoestand als innerlijke uitgangsbasis daarvoor aan de orde. Het is nu vanuit het in bewustmaking zijn gaan onderkennen hiervan (het door Herakles met zijn armen tegen zijn borst wurgen van de leeuw, ín zijn hol in het duister van de grot; armen, borst en het wurgen als weer gerelateerd aan Tweelingen) dat de destructieve zijnsmanifestatie uitgeschakeld, als volledig afgewezen, wordt. De zijnsdrang komt hiermee in beginsel vrij voor een andersoortige invulling en ontwikkeling.

Werk 2: Het doden/uitschakelen van de Hydra van Lerna

De Hydra van Lerna was een reusachtige waterslang met negen koppen, waarvan de middelste onsterfelijk was. Zodra een kop afgehouden werd kwamen er twee nieuwe voor in de plaats. Bovendien werd het monster wanneer het werd aangevallen geholpen door

een reuzekreeft die dan uit zee kwam aanzetten. Die kreeft nu werd door Herakles eenvoudigweg vertrappt. En hij schroefde telkens als hij een kop had afgehakt het erdoor ontstane gat direct dicht, zodat geen nieuwe koppen tevoorschijn konden komen. Vervolgens wierp hij op de onsterfelijke middelste kop een geweldig rotsblok. En als laatste doopte hij een aantal van zijn pijlpunten in het giftige bloed van de Hydra, waardoor deze dodelijke of ongeneeslijke wonden veroorzaken (i.p.v. bloed wordt ook wel de giftige gal van de Hydra genoemd). Met het gegeven dat de Hydra een slang is gaat het om een te transformeren monsterlijkheid.

Met het getal 2 heeft dit werk betrekking op de lunaire zijnsgeborgenheden drijfveer, hier als de primaire Demeterdrijfveer; voor elke afgehouden kop komen er ook 2 koppen terug. De eerdere van kracht geweest zijnde verziende en ondermijnende persoonlijke zijnsgeborgenhedenvoorwaardelijkheid mag absoluut nooit meer de kop opsteken. De in het verhaal door Hera ingeschakelde reuzekreeft geeft de intense Kreeft gekenmerkte instelling aan bij het Hera-principe m.b.t. die eerdere voorwaardelijk bepaalde zijnsgeborgenhedenbenadering, als gesteld in de Joviaanse bestaansvoorwaardelijkheid (de 9 koppen). De middelste, als centraal staande, negende kop is onsterfelijk, als symbool voor de aan de Joviaans-Saturnale werkelijkheid inherente zijnsgeborgenhedenvoorwaardelijkheid. De overige 8 koppen geven met de Marsiaanse 8 aan dat het zijnsbekrachtigend zelfbehoud hierbij wordt nagestreefd gegrond in die voorwaardelijke zijnsgeborgenhedenbenadering. Hierin wordt het houvast ervoor beleefd. Die koppen worden afgehouden met het zwaard, symbool voor het kritisch realistisch oordelen, conclusies trekken, en knopen doorhakken. De hardnekkig op de bestaande zijnsgeborgenhedenvoorwaardelijkheid afgestemde zijnsbehoudsinstelling wordt uitgeschakeld, en dit wel zodanig dat het niet meer de kop op kan steken. Hiermee wordt het ontwikkelen van een zijnsbehoudsinstelling als gegrond in een bevrijde ware zijnsgeborgenhedenbenadering en -beleving mogelijk. Uiteraard van fundamenteel belang als uitgangstoestand voor het kunnen aangaan van het zijnstransformatieproces, waarin Mars de grote strijder zal hebben te zijn. Met dit inzicht en dit hoopvolle perspectief gewapend (pijlen, waarvan enkele met de punten ervan gedoopt in het bloed van de uitgeschakelde Hydra) wordt nu verder koers gezet (de pijlen) op weg in het leven. De onsterfelijke kop wordt onder een enorm rotsblok (~de aardse werkelijkheid, waar het als algemeen van kracht zijnde bestaansvoorwaardelijkheid eigen aan is) bedolven; er als zodanig mee 'afgedaan' hebbend als een onontkoombaar incarnatiegegeven voor het leven. Dit laatste zal in het vervolg op het volbracht hebben van de 12 werken in de uiteindelijke fundamentele consequentie ervan aan de orde gaan komen.

Uit het simpelweg vertrappen van de reuzekreeft die als vanuit (het) Hera(principe) dreigend komt aanzetten/aandringen ('uit zee') wordt duidelijk dat Herakles met die eerdere voorwaardelijk bepaalde zijnsgeborgenhedenbenadering als instelling bij zijn Hera-principe helemaal klaar is, als daar absoluut niets meer van te moeten hebben. Hera zal hem echt niet meer kunnen tegenhouden.

Werk 3: Het beëindigen van de voortgang van de Kerynitische hinde

De drie verwijst naar de Persephonedrijfveer. Het gaat er bij dit werk om het deze transcendente werkelijkheidsdrijfveer mogelijk te maken op de daartoe geëigende momenten de ware beloftevolle zijnsmogelijkheden ter beschikking te doen komen. Deze hinde dan symboliseert een demonisch vrouwelijke 'dierlijk natuurlijke' oriëntatie qua aantrekkelijk en waardevol te beschouwen zijnsmogelijkheden om zich mee te verbinden. Met de hoeven van de hinde van het aan Venus gerelateerde koper gaat het namelijk om de Venusdrijfveer. En het demonische betekent dat het een de mens beheersend karakter heeft, hier dus inzake de Venesiaanse instelling m.b.t. de Persephonedrijfveer. En wel als dat er dwingend direct gericht op een nieuw te ontwikkelen zijnsverwezenlijking op weg wil

worden gegaan met een beloftevolle zijnsvernieuwende mogelijkheid. De hinde blijkt namelijk een gouden gewei te dragen. Hiermee is aangegeven dat er sprake is van misleidende verwarring met het mannelijke hert, de bok. Deze staat symbool voor een waarachtige zijnsvernieuwende gesteldheid (het elk jaar zich weer vernieuwende en doorontwikkende gewei). Het gouden gewei staat hier dan voor een transformerende kwaliteit van die zijnsvernieuwing. Het houdt in dat de Venusdrijfveer op een misleide wijze demonisch ingesteld is op het direct ter beschikking verkrijgen van een transformerende zijnsvernieuwingsmogelijkheid in de genoemde kwaliteit. De zijnsmogelijkheden nu waarmee in de trant van de Kerynitische hinde op weg gekomen probeert te worden zijn 'gezocht', tegen beter weten in geforceerd als zo'n ware zijnsvernieuwingsmogelijkheid beschouwd. Bij het derde werk dan nu moet het op zodanige wijze op weg zien te geraken losgelaten worden. De Kerynitische hinde hoeft als werk niet gedood te worden. Er dient alleen gewoon zo niet meer verder te worden gegaan. De hinde wordt daarom ook door Herakles uiteindelijk slechts licht verwond aan een poot. Na 'een jaar lang' (~de ontwikkelingstijd) de snelle hinde 'te hebben achtervolgd' lukt dat Herakles. Zo 'in haar gang gestuit' kan de hinde door Herakles gevangen worden en aan Eurystheus worden overgedragen